

EVANKELIUMI Matt. 7: 13-14

Jeesus sanoo:

”Menkää sisään ahtaasta portista. Monet menevät avarasta portista ja laveaa tietä, mutta se vie kadotukseen. Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen!”

SAARNA

Millainen on sinun tiesi tai polkusi ollut tähän päivään? Miten olet löytänyt tiesi kirkkoon? Nämä ovat suuria ja laajoja kysymyksiä. Lähestyn tätä aihetta aluksi varsin konkreettisella tasolla.

Keravan puistomaisuutta, kävely- ja pyöräilyteitä on monesti keuhuttu. Kaupungin läpi kulkee kävelytie aina tänne kirkolle asti. Lastenrattaiden, rollaattorin tai pyörätuolin kanssa kulkeva joutuu kuitenkin kirkon tontille saapuessaan vaihtamaan tien toiselle puolelle, koska edessä on vain portaita. Julkisten rakennusten suunnittelussa ei ole menneinä vuosikymmeninä ja vuosisatoina osattu ottaa riittävästi huomioon liikuntarajoitteisia, vanhuksia tai pieniä lapsia. Kirkkoomme on kaikesta huolimatta suhteellisen helppo tulla.

Evankeliumitekstissämme puhutaan tänään avarasta portista ja laveasta tiestä, vastakohtanaan ahdas portti ja kapea tie. Jeesus käyttää näitä ilmaisuja tietoisesti ja hätkähdyttävästi. Helppokulkuinen tie ei olekaan hyvä tie. Voisihan asian ymmärtää myös toisin. Evankeliumi merkitsee ilosanomaa, vapauttavaa sanomaa. Kaikki ovat kutsuttuja armon osallisuuteen. Kynnys on matala, sillä uskomme lujuuutta tai elämämme nuhteettomuutta ei aseteta ehdoksi. Lisäksi tiellä kulkevat voivat vielä auttaa toisiaan, jotta kulku olisi helpompaa. Tällaiseen tulkintaan oikeuttavat monet Jeesuksen sanat ja opetukset.

Tällä kertaa näkökulma on kuitenkin toinen. Elämään tai taivasten valtakuntaan johtava portti on sittenkin ahdas ja sinne johtava tie vaikeakulkuinen ja kapea. Ja kuitenkin se on hyvään johtava tie. Tie, jolle meitä kutsutaan. Kuvailin saarnan alussa Keravan kirkkoon johtavaa tietä. Osallistuin muutama vuosi sitten ryhmämatkalle Armeniaan, joka on varhaisimpia kristillisiä maita ja valtioita. Erään kirkon sisäänkäynti oli varsin poikkeuksellinen. Alakerta oli kaikkien saavutettavissa, mutta yläkerran kirkkosaliin vievä ovi oli noin 5-6 metrin korkeudella maasta ja sinne veivät jyrkät portaat seinän vierustaa molemmilta puolilta. Portaot olivat kapeat eikä niissä ollut kaidetta. Vain harvat iäkkäämmät ihmiset, kuten minä, uskalsivat nousta ylös, mutta alas laskeutuminen oli vielä

vaikeampaa ja pelottavampaa. Minuakin kehoitettiin laskeutumaan takaperin, niin kuin laskeudutaan tikkailla. En tehnyt kuitenkaan neuvojen mukaan, mutta suoriuduin siitä silti vammoitta.

Vaikeakulkuisten portaiden ja matalan oviaukon tarkoituksena oli mitä ilmeisimmin kuvata ahdasta porttia ja kapeaa tietä. Oli toisaalta selvää, ettei kirkkoon pääseminen ollut kaikille mahdollista. Mutta sinne pääseminen ja sieltä poistuminen olisi ollut paljon helpompaa, jos olisi vain osannut ottaa käsillä tukea portaista, käyttää kaikkia raajojaan ja laskeutua vähemmän näyttävästi. Portaissa olisi pitänyt nöyrtyä ryömimiseen ja tuen ottamiseen. Minä olin siellä Armenian kirkossa yksi niistä, jotka kulkivat portista sisään, mutta samalla yksi niistä, jotka palasivat alas arkeen itseensä tyytyväisenä suorittajana. Jos saisin uuden tilaisuuden, osaisin olla nöyrempi, edes itseni nähden.

Tätäkö Jeesus tarkoitti vertauskuvallaan? Vain harvat löytävät elämään vievän tien ja käyvät ahtaan portin läpi. Vain harvat osaavat nöyrtyä ja ilmaista avuttomuutensa. Vain harvat näyttävät pelkonsa ja etsivät turvaa Jumalasta. Luukkaan evankeliumissa Jeesukselta kysytään, onko niin, että vain harvat pelastuvat. Jeesus kehottaa kilvoittelemaan, sillä ahdas ovi on juuri pelastukseen vievä ovi, josta monet yrittävät mennä sisään, mutta eivät kykene. Ne, jotka kuvittelevat olevansa muita parempia tai etuoikeutettuja Jumalan valittuja, jäävät sittenkin osattomiksi, ulkopuolisiksi. He ovat itseriittoisia, sellaisia, jotka eivät omassa elämässään tunne tarvetta nöyrtymiseen tai anteeksipyyntöön. Sen sijaan ihmiselle, joka tunnustaa syntinsä ja kykenemättömyytensä hyvään, on ovi auki.

Tämän päivän evankeliumi on taas Matteukselta ja osa Jeesuksen vuorisaarnaa. Siinä kuvataan kahta tietä: elämään johtavaa ja kuolemaan johtavaa tietä, ahdasta ja laveaa porttia. Siinäkin on kyse kilvoituksesta, mutta näkökulma on laajempi. Koko elämämme on kilvoittelua, kamppailua oikean ja väärän, totuuden ja valheen, Jumalan tahdon ja oman tahdon välillä. Oikean suuntainen elämänasenne asettaa lähimmäisen tarpeet omien tarpeiden edelle, omastaan luopumisen omistamisen edelle. Ahdas tie on vaikeakulkuinen, koettelemusten tie, jonka vain harvat löytävät. Syynä siihen ovat ihmisen itsekkäät halut ja elämän ylivarmistaminen, helpon tien kutsu.

Tämän pyhäpäivän aiheeksi on annettu *Totuus ja harha*. Meitä kehoitetaan tunnistamaan asiat, jotka ovat meitä vahingoittavia, vaarallisia ja valheellisia. Etsimmekö onnea tai elämän tarkoitusta väärästä suunnasta, asioista, jotka ovat vain pinnallisia ja katoavia. Totuuden näkeminen oman elämän harhapoluista on sekä tuskallista, että vapauttavaa. Jeesus sanoi seuraajilleen: *"Te opitte tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita."* (Joh. 8:32) Jeesus on tie, totuus ja elämä. Mutta entäpä, jos Jeesuksen seuraaja väittää omistavansa totuuden, vain yhdenlaisen totuuden, itselleen sopivan totuuden. Silloin elämästä tulee helposti ahdasta, tuomitsevaa ja mustavalkoista. Totuuden omistajan ja kaiken tietävän seurassa on monesti paha olla. On ymmärrettävää, jos elämään etsii ja tarvitsee voimakkaita auktoriteetteja, sääntöjä ja rajoituksia. Elämä voi tuntua hetken selkeältä ja seesteiseltä. Totuuden etsijät voivat toki iloita löydöistään, mutta yhden totuuden julistajia tulee silti varoa, vaikka vetoavatkin itse Jumalaan tai Raamatun sanaan. Raamattuun vetoaminen on kuitenkin aina valintaa ja tulkintaa. Vain Jumalassa on totuus ja meidän on nöyryyttävä kuuntelemaan, mitä Jumala haluaa seurakunnalleen sanoa. On suurta rikkautta, että Kristuksen kirkossa on pitkä perinne jumalanpalvelustekstien moninaisuudessa ja eri näkökulmien ja aiheiden esillä pitämisessä. Se pakottaa niin saarnaajan kuin seurakunnankin asettumaan Jumalan sanan alle, Jumalan silmien alle. Usein se edellyttää meiltä mielenmuutosta, kurssin korjaamista ja myös alusta aloittamista.

Miten Jumala sitten katsoo meitä? Hän katsoo meitä Kristuksen silmillä, sillä hyväksyvällä katseella, joka ei syytä vaan kutsuu seuraamaan. Hän ei kehota meitä tuomitsemaan muita vaan armahtamaan toisiamme. Hän kutsuu meitä elämään johtavalle tielle.